

אָסוּר לְקַרְא בְּשַׁעַת הַתְּפִלָּה. נֶא לְשׁוֹר עַל קְדוּשַׁת הַגְּלִיּוֹן

פְּרֶשֶׁת עֵינַי חַמְד

יוֹצֵא לְאֹר ע"י בֵּית הַכְּנֶסֶת שְׂכֵנֵת עֵין חַמְד - אֲבֵרַת צִיּוֹן

לרפואת כל חולי ע"י ובכללם ציון בן צ'חלה ולרפואת והצלחת יוסף ליאור בן דליה אפרת וב"ב

פְּרֶשֶׁת מִקֵּץ – מִבְּחַן הָאֲחִיה

"אָנִי יוֹסֵף! הַעוֹד אָבִי חִי" (בראשית מה,ג)

תלוי גם בו. בחלומותיו, שנראו בעני האחים כהתנשאות ובדיבור עליהם שהביא אל אביו, תרם הוא תרומתו להתרחקות ולפירוד בינו לבין האחים. עתה כשהתגשם חלום המלכות, חלם יוסף חלום נוסף: להשיב את האחדות לבית ישראל. הזדמנות זו התגלגלה לו כשהופיעו אחי לפניו.

בטרם יתגלה לפניהם, עליהם להכיר את מעמדו האמיתי. עליהם לדעת, שאכן הוא המושל, ולא פקיד זוטרי במשרד כלכלי. בכוחו לנקום בהם על כל הכאב והסבל שהסבו לו.

ואם למרות זאת יטה להם חסד, יגמול להם טובה תחת רעה, יבינו, שחלומות הנעורים שלו לא היו התנשאות וגאווה. כי אם אמת אלוקית שחפצה להושיב את יוסף על כס המלכות. אם ישתכנעו בזאת, תשוקם אחדות הלבבות שהתפרקה.

אולם הוא רצה להעמיד גם אותם במבחן האחוה, דווקא במקום בו נכשלו, חפץ היה לדעת אם יפקירו פעם נוספת את אחד האחים לגורלו? ולא סתם אחד האחים, כי אם את בנה השני של רחל, שלא הייתה אמם. אם ימסרו את נפשם ולא יתנו לפגוע בבנימין, יראה בכך אות, כי למדו לקח שהם מכירים במשגה שעשו כשמכרוהו, וחרטתם נובעת מעמקי הלב.

הם אכן עמדו במשימה בכבוד. יוסף ידע, כי חלפה שיגאת האחים ואיננה שעת האמת הגיעה שעת השיבה אל חיק המשפחה נתגלה אליהם ואמר: "אני יוסף, העוד אבי חי?"

בברכת שבת שלום

הרב אליהו חיים פנחס

רב ק"ק "עין חמד"- מבשרת ציון

יוסף 'התעלל' באחיו. כאשר אלו באו מנענע הרעבה לשבור בר במצרים נהג בהם בקשיחות יתירה וטפל עליהם אשמות שווא. הוא, שמונה לתפקיד המשביר החייב לדאוג לאספקת מזון סדירה, "עשה שרירים" שלא במקום הדרוש. הוא מתחזה בפניהם כשליט כל יכול, היכול להחליט בעצמו להשליכם לכלא, לענב את אחד האחים כבן ערובה, עד שיורידו אליו למצרים את בנימין.

מדוע? כלום רצה להוכיח להם, שחלום המלכות שלו התגשם, ועתה הוא שולט בגורלם ובחיייהם? ואולי טעם את טעם הנקמה המתוקה? אם אכן זוהי סיבת קשיחותו, איך התאפק ולא המם אותם מיד בהודעה דרמטית, שהוא האח המכור שהגיע אל כס השלטון?

ועוד, מדוע בכה, כששמע אותם עורכים חשבון נפש? כפי שנאמר: "אֲשָׁמִים אֲנִי עַל אֲחֵינִי אֲשֶׁר רָאִינוּ צָרַת נַפְשׁוֹ בְּהַתְּחַנְּנוֹ אֵלֵינוּ וְלֹא שָׁמְעֵנוּ... וַיֹּסֵב מֵעֲלֵיהֶם וַיִּבְרַךְ (בראשית מב,כא-כד)". השואף לנקמה אינו בוכה שעה שמשגשג את מטרותיו.

אבל נוסף ונשאל: מדוע החליט להוסיף צער על צערו של אביו שכה אהב? מדוע כפה עליהם לנתק ממנו את בן הזקונים שלו את בנימין, בעוד הוא שרוי באבל על היעלמות יוסף?

מכירתו הייתה למעשה, הפילוג הראשון והקשה בעם ישראל. פצע המחלוקת שנפער גרם לאסון. יוסף ידע היטב כי קולר האשמה

העלון מוקדש להצלחת

יצחק אריאל בן טובה יניב בן גילה חגי חיים וב"ב שמואל אימן בן אסתר זרי מאיר ישראל בן רחל ברכה- ליאור יהושע סומך וב"ב יהודה אריה בן רחל ברכה עינת בת רחל ברכה רחל ברכה בת פדילה דליה נעם יצחק בן רחל ברכה יוסף ליאור בן דליה אפרת פרנסה בקלות ובשפע נטלי בת יונית כולל ברסלב אילת

זיווג הגון וכשר במהרה

אורן בן אסתר תרצה בתיה בת ימנה נינט עמית בת טובה חתית בת גילה נתנאל בן ג'ינה רוינת בת סימי סיון בת אסתר יוסף בן רוחמה יפית בת ג'ינה אורן בן נעמי

זרע קודש בר קיימא

גלית בת מסודי אילנה בת רוחמה שמואל אימן בן אסתר זרי סיון בת אסתר

רפואה שלמה

הגה"צ אליעזר ברלנד בן עטיא שליט"א מאיר ישראל בן רחל ברכה ימנה ניזרי בת סטה- מרדכי ניזרי בן פרחה- מריא וואריכות ימים מאיה בת עדי דליה אפרת בת נעמה גילה בת אקבאל- בריאות ואריכות ימים אסתר בת סוליקה מזל בת חנה יהודית אסתר פראדל בת חיה- בריאות ואריכות ימים יהודה בן סעידה עינת בת רחל ברכה נעם יצחק בן רחל ברכה אקבאל בת נושפארין שירה שילת בת אורי תמר פורטונה בת מיסה רפאל משה בן רחל רחל בת זוהרה דניאל רפאל בן חגית אליהו בן גוהר פנינה ומירה בת מונאבאר- נחת מכל יוצאי חלציהם מוריה בת רחל ברכה יהודה אריה בן רחל ברכה טובה בת אורה שלו בן מזל פחימה אליהו בן מאיה יפה בת שרה- הצלחה ורפואה נעימה בת שרה רהולה רון בן זוליקה תירצה בת מלכה שרעבי כל עם ישראל

30/11/2013		כ"ז כסליו תשע"ד	
פרשת מקץ			
הפטרה: "רוני ושמחי"- זכריה ב			
ר"ת	כניסה	יציאה	ר"ת
י"ב	15:59	17:14	17:46
ת"א	16:13	17:16	17:53
חמ"ב	16:03	17:14	17:51
ב"ש	16:17	17:17	17:46

שואל ומשיב בהלכה – חנכה

האם מותר לאבל להשתתף בסעודות שעושים בחנוכה? ומה הדין לעניין אמירת "הלל" בבית האבלים בימי החנוכה? ומה הדין כאשר חל יום האזכרה תוך ימי החנוכה?

שאלה:

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחסי, מפקח ענף הכשרות- רבנות מבשרת:

תשובה:

אבל תוך שנה על אביו או אמו, או תוך שלושים על שאר קרוביו, נראה, שמותר לו להשתתף במסיבות חנוכה כאשר אומרים דברי תורה בסעודה, אך שלא יהא כלי נגינה במקום. והמחמיר מלהשתתף בסעודה זו גם בתנאים אלו - תבוא עליו ברכה. בימי חנוכה יש להימנע מלעלות לבית העלמין בסיום השבעה או השלושים, כיוון שמן הסתם יגיעו לידי בכי - ואין זה ראוי בימים הללו. אלא יעלו בסוף החנוכה. ובמלאות השנה יש להתיר את העלייה לבית העלמין. בימי החנוכה מותר לומר "הלל" בתפילת שחרית בבית האבל, וגם האבל עצמו יאמר עם הציבור.

הפּרַת הַטּוֹב

עד כמה מידת הכרת הטוב הייתה בראש מעייניהם של רבנינו - זאת ניתן ללמוד מהנהגותיהם של רבנינו ומהסיפור שלפנינו: הגאון רבי חיים שמואלביץ, ראש ישיבת מיר, מסר לתלמידי ואברכי הישיבה 'חבורה' מדי שבוע. בימי החנוכה, באמצע הלימוד בעודם שקועים בתורה הקדושה נכנסה הרבנית עם קערה מלאה בסופגניות מהבילות והניחה אותה על השולחן. מה עשה רבנו? עצר באמצע ההתלהבות, בתוך לימוד התורה והפסיק מלימודו והסבריו. נטל לעצמו סופגנייה וביקש הגאון מהסובבים שכל אחד מהם ייטול לעצמו סופגנייה ויאכל... לאחר מכן שאל אותם: "האם הסופגניות היו טעימות לכם?" - מיד השיבו השומעים: "כן, כמובן".

מיד פנה רבי חיים וקרא בקול גדול לעבר המטבח: "הרבנית מרים, את שומעת?! הסופגניות הללו מאד טעימות, ואף כולם אומרים שהם מאד טובות!". ואז לתמיהת תלמידיו סובב את פניו לעבר הלומדים ואמר בשקט: "אנחנו חייבים הכרת הטוב!". והדברים נפלאים - רבי חיים המתמיד העצום עוצר באמצע לימוד התורה... וצריכים אנו לדעת כי מאורע זה התרחש בירושלים, כאשר הרב והרבנית כבר מזמן לא היו זוג צעיר, יחדיו הם עברו יבשות ותהפוכות, ועדיין חיוב הכרת הטוב נמצא בראש מעייניו גם בדברים הקטנים, כדבריו...

וכן מעין מעשה זה התרחש כאשר אחד הרבנים הגדולים הגיע לביתו של רבינו. הוא ביקש מן הרבנית, כי תגיש להם דבר מה לאכול, ואכן היא הגישה לשניהם קערית מרק חמה. בסיום ביקש עברו ועבור האורח הגדול קערית מרק נוספת. כשסיימו בפעם השנייה, ביקש שוב. אולם כאן האורח אמר בעדינות לרבנו, כי אינו רעב יותר.

הגאון ביקש בפעם השלישית שוב מרק. וכך חזר המעשה על עצמו אף בפעם הרביעית והחמישית. כאן האורח הגדול לא יכול היה להבליג ואמר לרבנו בשקט: "מחילה מכבודו, מה בדבר 'ביטול תאוות האכילה'?". התבונן בו רבנו ואמר לו: "מה בדבר הכרת הטוב? הרי רעייתי עמלה, טרחה ויגעה כדי להכין עבורנו את דבר המאכל. הרי בעובדה ששוב ושוב ביקשנו ממנה לאכול- בזה היא מקבלת נחת רוח-עצומה ויש לה סיפוק מהטרחה העצומה בדבר הכנת המאכלים!".

עֲשִׂית חֶסֶד

להלן סיפור מהעובד מתוך "לולי תורתך" ובו ניתן ללמוד כיצד רבותינו קיימו הלכה למעשה את הכרת הטוב אף לאחר ימים רבים ושנים מרובות. סיפר הגאון רבי מאיר הייזלר: "פעם נכנס מרן הגאון הרב מנחם מן שך זצ"ל להיכל הישיבה והתיישב באפיסת כוחות מוחלטת על ספסל ליד דלת הכניסה. חרדתי לשלומי ושאלתי מה אירע? ענה ואמר: "הכל ברוך ה' בסדר, אני בא עתה מגבעתיים, הייתה שם הלוויה".

שאלתי: "מי הנפטר?", ענה רבנו שהכירו מעיירה שבה למד בבחרותו. תמהתי לדבריו: 'מדוע הלך ראש הישיבה ברגל, הן יכול היה לנסוע?!' ענה מרן ואמר: "אספר לך על היכרותי עמו ותבין. בימי מלחמת העולם הראשונה ישבתי ולמדתי, בגדיי בלו ונעליי נשחקו, אצבעות רגלי בצבצו מהן, על האוכל יכולתי לוותר, אבל הקור היה ללא רחם, שכבתי על הספסל ורעדתי מהקור העז. באחד הלילות נכנס יהודי לבית המדרש, וראני מצטמרר. הביא לי מעיל ישן להתכסות בו, וכך יכולתי להירדם. היום הייתה הלווייתו של אותו יהודי, האם הגיע לו שאלך רגלי לכבודו- הלא כן?!"

בציון שמעון הצדיק מתקיים ב"ה שיעור לימוד בחבורה בדף היומי במסכת יומא בכל יום בין השעות 10-12 יהודי יקר! אל תחמיץ הזדמנות זו! שווה לבוא מרחוק. לפרטים- 054-8467992

מְנוּיִים

לקבלת העלון חנם ב- email:
מידי שבוע, שלח את כתובתך אל:
PnineEH@gmail.com

הַקְדָּשַׁת הָעֵלּוֹן

נתן להקדיש את העלון לעלוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, חיג הגון, חזרה
בתשובה וכו' נא לפנות לליאור בטל' 0504-115673
כתבת המערכת: עבור ליאור עצמו, רח' הבשם 26 א.ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מקוד 90805

לְשִׁאלוֹת בְּהִלְכָה

לשאלות נא לפנות לרב
אליהו חיים פנחסי
בטל' 054-7646633

הגאון רבי יעקב קצין זצ"ל - נולד בירושלים בשנת ה'תר"ס (1900). כבר בשחר ילדותו נודע רבנו כשקדן ומתמיד עצום. בשנת ה'תרס"ז (1907) נכנס ללמוד בישיבת 'אוהל מועד'. בגיל 17 התייתם מאביו, וכעבור חודשיים נפטרה גם אמו. הימים היו ימי סוף מלחמת העולם הראשונה, ורבים סבלו חרפת רעב ובפרט היתומים (רבנו חלה אז ל"ע במחלת הקיבה). על אף כל הקשיים המשיך רבנו לדבוק בתורה. בגיל 21 החל לכתוב חידושי תורה, ושנה לאחר מכן החל ללמוד בהצנע את תורת הקבלה. אחר שנתיים כבר החל להתפלל ע"פ כוונות הרש"ש (בהיותו בן 25 הוציא לאור את ספרו הראשון בקבלה 'אור הלבנה'). בשנת ה'תרפ"ג (1923) הוקמה ישיבת "פורת יוסף" בעיר העתיקה, ורבינו למד שם תלמוד ופוסקים ולימד גמרא בעיון. בשנת ה'תרפ"ה (1925) הדפיס את קונטרס "משמרת הקידושין" (תשובת הלכתיות בענייני גיטין וקידושין), ומאז התפרסם שמו.

בשנת ה'תרפ"ז (1927) הקים את ישיבת 'גן הלבנון' בירושלים ועמד בראשה (כדי לקיים את נדרו, שנדר בעת חלויו). בשנת ה'תרפ"ח (1928) נתמנה כדיין בביה"ד הגדול לעדת הספרדים בירושלים, ומאז החלו להריץ אליו שאלות בהלכה מכל קצווי ארץ. בשנת ה'תרצ"ב (1932) נשלח לארה"ב כשד"ר עבור בית היתומים הספרדי בירושלים. רבני הקהילה בברוקלין ופרנסיה ביקשו שיכהן כרבם, ובשנת ה'תרצ"ג (1933) החל לכהן כרב ראשי של הקהילות הספרדיות בניו-יורק. עיקר השפעתו הייתה בקהילה החלבית 'שערי ציון' ('מגן דוד'). במשך 62 שנה הנהיגם, ופעל שנדיביה יתרמו בעין יפה למוסדות תורה בארץ. נפטר ב-ג' טבת ה'תשנ"ה (1995). חי כ-95 שנים. ציונו בירושלים.

אביו: ר' שאול (בעל 'כלילת שאול'). **אשתו:** בתו הרה"ג ר' שלום הדאיה (ראש ישיבת המקובלים "בית אל"). **בניו:** הרה"ג רבי שאול (בנו הגדול, ממלא מקום אביו ברבנות הקהילה), ר' אברהם, ר' יצחק, ר' מאיר, ר' יהודה, ר' משה. **בנותיו:** מרת שרלוט (אשת הרה"ג ברוך בן חיים המשמש ברבנות הקהילה משך עשרות בשנים, כמרביץ תורה ומורה הוראה). מרת אסתר (אשת ר' יעקב חנונו).

מרבתינו: ר' חיים שאול דוויק הכהן (השד"ה, ר"י המקובלים 'רחובות הנהר'), ר' רפאל שלמה לניאדו (ר"י 'אוהל מועד' ו'פורת יוסף'), ר' יוסף ידיד הלוי (ראב"ד לעדת הספרדים בירושלים, רבו המובהק), ר' אברהם עדס, ר' סלמאן אליהו (בעל 'כרם שלמה', אביו של ראש"לצ"ר מרדכי אליהו). **מחברותינו:** **אור הלבנה** - כוונות ויחודים מהאריז"ל והרש"ש (ג' חלקים: אור הלבנה, אור החדש ואיור החיים) **ייסוד האמונה** - חיזוק האמונה בתורת הקבלה (כנגד תנועת הדרדעים) **יתוכחת מגולה** - מוסר יפרי עץ הגן - שלושה חלקים (תולדות צדיקים, פתרונות לחידותיו של ה'בן איש חי' בספרו "אמרי בינה" וקיצור כללי כוונות ראש השנה עפ"י הרש"ש) **ישו"ת קציני ארץ**.

רבינו סבל רבות מחולי המעיים, שריתק אותו אל מיטתו. הוא החל בכתיבת ספרו 'אור הלבנה' וקיווה שאולי בזכות הדפסת הספר ירפאהו ה' רפואה שלמה. וכך כתב ביומנו: 'האדון הנכבד ומרומם ידידי מו' שלמה צופיוף נ"י סיפר, כי ראה בחזיון לילה בהיותו עומד בבית הכנסת שלו, יסודתה מהקדש המנוח אביו הצדיק מו' דוד צופיוף, בעת התפלה, הוא רואה בפינה המזרחית צפונית סבא קדישא מעוטף בטלית ותפילין, ומתפלל בחרדת קודש, ונאמר לו כי זה הוא הרב החסיד שלום שרעבי זיע"א. וייגש לפניו, וינשק ידיו, ויתחנן אליו לאמר: "הרב יעקב קצין בן רבי שאול החסיד, הוא חולה תמיד, תתפלל בעדו שיתרפא. בפרט שהוא מלומדי הקבלה בטוב, ומתפלל בסידורים שעשית". ואשמע את קול הרש"ש מדבר אליי ועונה: "אני באתי להתפלל בעדו, אין פחד, יתרפא ויחיה טוב". זהו תיכך דברי מר צופיוף, שבשרני בימים ההם. משנה ההיא והלאה שזכיתי לגמור קונטרס הכוונות הנזכר לעיל, ועזרתי ה' להוציא לאור. למרות חולשת גופי, מאז החילותי לראות סימנים טובים לשערי ישועה, כי הוקלה קצת המחלה, ואולם עדיין לא נעקרה כולה".

כתב רבינו ביומנו: "בשנת תרע"ט, סמוך לזמן חופתי, בהיותי מדבר עם עטרת ראשי (ר' אברהם עדס) מעניין הצדיקים, אמרתי לו מה שראיתי בחלום הלילה החולפת, רב מפואר וחזותו הוד יקר, ונודע לי כי הוא הרמב"ם זלה"ה, ונשקתי ידו ויברך אותי. אמר לי עטרת ראשי: 'כך וכן צורתו, וכך תוארו', באופן שתיאר הכל כמו שראיתי בחלום ממש. התפלאתי על דבריו, ואשאלהו, מהיכן יודע זה? השיבני: 'דע, כי אני ראיתי בעליות הנשמות בלילה את כל הצדיקים, ומכיר צורת כולם, כמו: הרמב"ם, הרי"ף, הרא"ש, הרשב"א והר"ן, האר"י הרח"ו והרש"ש זיע"א ועוד".

על בקיאותו בתורה מספר הגאון ר' עזרא עטיה זצ"ל (ר"י 'פורת יוסף' אחרי ר' רפאל שלמה לניאדו), כי כאשר היה ר' יוסף ידיד הלוי מחפש תשובה באחד מספרי התשובות לאחרונים כגון: 'נודע ביהודה', 'חתם סופר' או 'רב פעלים', היה שולח אחרי ר' יעקב קצין לשאלו, היכן מקום תשובה זו, ותיכף השיב בספר פלוני סימן פלוני עמוד פלוני! גדולי הדור ות"ח שבה כשהיו נצרכים להלכה לעמוד על מקורה, מיד היו באים לרבנו ושואלים לו, ותכף משיב להם, כאן מקורו, כאן מוסבר טעמו, כאן דיבר אף הוא בנושא. זאת מסיבת כוח זכרונו, שהיה עצום מאוד.

על צדקותיו מסופר, כי לאורך כל חייו היה הוא התורם הראשון לכל דבר מצווה, ובפרט לשיבות שבארץ ישראל. חדור היה בקרבו מעלת תורת ארץ ישראל במאוד, וביותר מיכולתו עשה למען מטרתו הנשגבה. הוא אף יסד את קרן "מגן ישראל" העוזרת ומסייעת למאות השלוחים הבאים בכל שנה ושנה לניו-יורק, ועל ידי כך עשה חסד לאלפים ולרבבות. בין שאר צדקותיו הקבועים לשיבות היה אף מעניק מהונו ליתומים ואלמנות, ולכל עני ונצרך שנדרש לכספו, והכל בסבר פנים יפות, ולשמה. בתקופת הרת עולם של מלחמת העולם השנייה, הזרים סכומים גדולים לירושלים לחלק לעניים ולמשפחות נזקקות, ובו בזמן קבע תמיכה חודשית לכל תלמיד חכם בעיר, עד שהוצרכו המתעסקים בדבר להדפיס קבלות מיוחדות לקרן זה, ועל ידי מעשיו אלו הוציא לרווחה מאות משפחות, והצילם ממות ורעב. בתקופה ההיא אף תרם הרבה בהשאת יתומים ויתומות, אשר אין להם מי שידאג לצרכם, הוא נחלץ לעזרם ונטל על שכמו את כל הוצאות החתונה והדיור כפי הצורך, כך העמיד משפחות רבות ודורות חדשים על ידי צדקתו.

בהמשך לפעולתו זו בעניין הצדקה, היה גם מעורר בקרב בני עדתו את מעלת הרבנים חכמי התורה ומעלת ראשי הישיבות, וכבוד תלמיד חכם מהו, וזאת על ידי החדרתו בקרבם את גודל וערך התורה ולומדיה. הוא בענוותנותו שימש דוגמא אישית בכל פעם ופעם, איך צריך לכבד תלמיד חכם, כי בכל פעם שהיה בא תלמיד חכם ורב תופס בישיבה לשליחות לעירו ומקומו, היה תיכף ומיד מכבדו בכל כבוד שבעולם ומושיבו לימינו במקום סמוך לו, ולא חדל מלהרעיף עליו כבוד ותהילה.

בְּזָכוֹת מֵתַכּוֹן הַלְבִּיבוֹת

סיפורינו התרחש בימים הסמוכים לחנוכה בשנת ה'תשס"ג (2002). הרב בנימין שיימן, שליח חב"ד בעיר דס-פליינס בדרום מדינת אילינוי שבארה"ב, יצא לביקור שגרתי בכלא בעל סיווג ביטחוני מרבי, בעיר צ'סטר. מדובר באחד מבתי-סוהר במדינת אילינוי, שבהם הרב שיימן נוהג לבקר בקביעות. **לקראת כל חג הוא דואג להביא לאסירים היהודים ציוד וחומרי הסברה הקשורים לאותו החג.** האסירים מצפים לשליח בכליון עיניים שכן הוא מאיר את עיניהם בתורה ובחגי ישראל.

"הגעתי למקום עמוס בעלונים ובחבורות על חנוכה", מספר הרב שיימן. "כתמיד, ניגשתי תחילה אל הצ'פליין (קצין הדת) של הכלא, וביקשתי את אישורו לחומר שבכוונתי לחלק. הצ'פליין הזה, שמו מייק גרין, בן 43, כומר פרוטסטנטי אדוק. עם זה, רחש יחס חם וידידותי לאסירים היהודים. במאמר בעיתון כתב פעם אחת, בהסתמך על הפסוק 'וְאֶבְרַכְהָ מְבָרְכֶיהָ' (בראשית יב, ג), שנאמר לאברהם, כי יבורכו כל המברכים את צאצאיו של אברהם אבינו. **הוא אף שמר זוג תפילין במשרדו, למקרה שאסיר יהודי יהיה זקוק לתפילין ויבקש להניחן.**

"הצגתי לפניו את דברי החלוקה ובהם עלון לחנוכה. בעלון הובאו סיפור נס החנוכה, הלכות החג, מנהגיו וסמליו, וכמובן הדרכה מעשית להדלקת הנרות בשמונת ימי החנוכה. בעמוד האחורי של העלון הוגש מרשם להכנת לביבות. פורטו שם גם מסורות של עדות ישראל לדרכי הכנת הלביבות – **לביבות מתוקות או לביבות גבינה, לביבות מלוחות או עם ריבה וכדומה.**

"הכומר עיין בעלון וסקר את כל עמודיו. כשהגיע למתכון, בחן היטב את המרשם. לא הופתעתי, כי על-פי מבנה גופו נראה היה שהוא מבין באוכל... כשסיים, השמיע לפתע קריאת התפעלות: '**בדיוק לביבות כאלו הייתה סבתי מכינה.**' המשפט הזה דרך את חושיי. שאלתי מיד: "סבתך לא הייתה אף היא פרוטסטנטית אדוקה?!"

"הכומר השיב בפשטות, כי סבתו הייתה יהודייה, אך היא ובעלה (הלא-יהודי ל"ע) שמרו את זהותה היהודית בסוד (בשל השואה הארורה נישאה אליו כדי להינצל, שלא יחשדו בה שהיא יהודיה). הם נפטרו בעודו ילד קטן, והוא זוכר ביקורים משותפים איתם בבית-עלמין יהודי, ואת טעם לביבות תפוחי-האדמה שהייתה הסבתא מכינה בחנוכה. הכומר חייך והוסיף: "תמיד ידעתי שאני 'רבע' יהודי, שכן חוץ מהסבתא, סבי והורי אבי הם אירים."

"דברי הכומר הלמו בי. **בעוד הוא מדבר קלטתי שבעצם הצ'פליין שלפניי הוא יהודי!** ביררתי את מילותיי בזהירות והתחלתי להסביר לו, שהואיל ואמו היא בתה של הסבתא היהודייה, הרי שהוא יהודי 'מלא' ולא 'רבע יהודי' בלבד, כי על-פי ההלכה, **האם היא הקובעת את מעמדו של היהודי.**

"עכשיו היה תורו של הכומר להישאר המום. תחילה התקשה לקבל את התגלית החדשה, אך אט-אט התאושש והדברים חדרו להכרתו. בו-במקום הצעתי לו להניח תפילין. הוא נענה בחפץ לב. כרכתי את רצועות התפילין על זרועו וראשו ואמרתי איתו 'שמע ישראל'. הוא היה נרגש, ודמעות חמות החלו יורדים על לחייו. עם כל זאת הייתה לו הרגשה מוזרה **בגלל הניגוד הבולט והצורם בין הנחת התפילין ובין כל מה שהוא מייצג.**

הרב שיימן חזר לביתו נסער מהגילוי. הוא לא הסתפק בעדותו של הכומר, אלא רצה לוודא את הדברים. הכומר סיפר לו על דודה זקנה שלו, המתגוררת בעיר פאוריה באילינוי. באמצעות שליח חב"ד בעיר, הרב אלי לנגזם, יצר קשר עם האישה הזקנה והוא והכומר נסעו אליה. **הדודה אישרה מיד את סיפורו של הכומר. היא העידה, כי היא זוכרת היטב את ברית-המילה של מייק, כאשר במעמד זה נקרא שמו בישראל 'מרדכי חיים!'**

הדודה הזהירה את מייק, לבל יקומם עליו את אביו, כאשר פתאום יציג את עצמו כיהודי, כי האב בוודאי יזעם. מייק הסביר לה כי הוא מבוגר דיו, והוא יודע כיצד להתנהל עם אביו. אט-אט החל להתקרר ליהדות. הוא אכן נזהר, שלא לחשוף מוקדם מדי לפני הוריו את התהליך העובר עליו. עבר זמן רב, עד שהעז להעלות את העניין באוזני אימו היהודייה.

הוא התחיל לקיים מצוות בסיסיות, והתקדם צעד אחר צעד. התגובות במשפחתו היו מעורבות, וכמובן לא-פשטות. **גם הכמרים, עמיתיו לשעבר, וכמו-כן אסירים שהכירו אותו והאמינו בו, לא הקלו עליו את התפנית.** האתגר שעמד לפניו היה קשה ומורכב: היה עליו ללמוד את היהדות שלא הכיר, וגם לשרש מתודעתו מושגים אחרים, להבדיל.

תגובתה של אשתו הייתה מעניינת מאוד. כשהיא שמעה שבעצם בעלה יהודי, העירה, **כי עתה היא מבינה סוף-סוף מדוע תרם תמיד לארגון 'בני ברית'.** מייק גרין לא הסתפק בשיבתו אל היהדות, אלא פנה אל השר הממונה על בתי-הסוהר בבקשה לאפשר לו להמשיך בתפקידו כצ'פליין, אך הפעם כראביי יהודי ולא ככומר פרוטסטנטי. הבקשה עוררה רעש גדול, אולם האישור המיוחל ניתן לבסוף, **ובתעודה החדשה הוצמד לשמו התואר: 'ראביי יהודי!'**

"וכל זה בזכות מתכון קטן להכנת לביבות בעלון החנוכה..." , מסיים הרב שיימן את הסיפור הלא-ייאמן.

<p>הרב יצחק בן תפאחה כדורי זצ"ל הרב נחמן בן ויקטוריה בצרי זצ"ל אביבה בת איירן ע"ה אברהם בן יונה ז"ל יצחק בן חביבה ז"ל אהרון (אורי) בן רבקה ז"ל חי זיזי בן קלרה ז"ל יוסף בן סעדה ז"ל אסתר בת נעמי ע"ה יעקב בן סלימה ז"ל</p>	<p>לע"נ</p> <p>תנצב"ה</p>	<p>הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה זצ"ל הרב מרדכי צמח בן מזל אליהו זצ"ל אסתר בת בלה ע"ה נעמי בת כותן ע"ה מרים בת בלה ע"ה צדיק חכם בן חזלה ז"ל שני בת אסתר ע"ה מסודי בת חביבה ע"ה יונה בן סעדה ז"ל ברכה בת מרדכי ע"ה</p>	<p>הרב שמואל בן שמחה דרזי זצ"ל הרב יעקב בן מרגלית זצ"ל שמואל בן רבקה ז"ל משה בן רוזה ז"ל אביחי בן אסתר ז"ל נעמימה בת גורג'יה ע"ה דוד בר חסיה ז"ל מסעוד בן יקוט ז"ל שמעון בן שמחה ז"ל אמנון בן עליזה ז"ל</p>	<p>הרב שבת בן אסתיא אטון זצ"ל מאיר מורד בן שושנה ז"ל גאולה בת טובה ע"ה עמירם בן דבורה ז"ל הרב עליאל ישועה בן סטה מקנין זצ"ל דרור יהושע בן ארץ מיוחס ז"ל דב בן מזל ז"ל סוליקה בת עישה ע"ה שמעון בן חנה ז"ל כל נשמות עם ישראל</p>
--	---	--	---	---